

**LIETUVOS BANKO
PRIEŽIŪROS TARNYBOS
FINANSINIŲ PASLAUGŲ IR RINKŲ PRIEŽIŪROS DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL V. J. IR AB „LIETUVOS DRAUDIMAS“ GINČO NAGRINĖJIMO**

2016 m. birželio 1 d. Nr. 242-189
Vilnius

Lietuvos bankas gavo V. J. (toliau – pareiškėja) atstovaujančios advokatės L. G. (toliau – pareiškėjos atstovė) kreipimąsi, kuriuo pareiškėjos atstovė prašė išnagrinėti tarp pareiškėjos ir AB „Lietuvos draudimas“ (toliau – draudikas) kilusį ginčą.

N u s t a t y t a:

2014 m. gruodžio 16 d. pareiškėja, remdamasis Lietuvos Respublikos transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatymo (toliau – TPVCAPDĮ) 13 straipsnio 1 dalimi, draudikui pateikė prašymą išmokėti draudimo išmoką, atlyginančią transporto priemonei „Opel Astra“ dėl 2014 m. gruodžio 16 d. eismo įvykio padarytą žalą. 2014 m. gruodžio 16 d. eismo įvykio deklaracijoje nurodyta, kad 2014 m. gruodžio 16 d. eismo įvykis įvyko, kai transporto priemonės „Toyota Carina“ valdytojas A. M., kurio civilinė atsakomybė apdrausta draudiko, išvažiuodamas iš stovėjimo vietos, nepraleido gatvės važiuojamąja dalimi važiuosio pareiškėjos valdomo automobilio „Opel Astra“. Draudikas pareiškėją 2015 m. balandžio 28 d. raštu informavo, kad draudimo išmoka, atlyginanti transporto priemonei „Opel Astra“ padarytą žalą, nebus mokama, nes transporto priemonių „Opel Astra“ ir „Toyota Carina“ sugadinimai buvo padaryti ne deklaruoto 2014 m. gruodžio 16 d. eismo įvykio metu, o kitomis aplinkybėmis.

Pareiškėjos atstovė, nesutikdama su draudiko sprendimu nemokėti draudimo išmokos, kreipimesi į Lietuvos banką nurodė, kad AB „Lietuvos draudimas“ Žalų procesų kontrolės ir valdymo skyriaus žalų tyrimo eksperto R. L. 2015 m. balandžio 23 d. parengtoje Ekspertinėje pažymoje (toliau – Ekspertinė pažyma), kurios pagrindu draudikas nusprendė, kad automobilių sugadinimai buvo padaryti ne 2014 m. gruodžio 16 d. eismo įvykio aplinkybėmis, yra pateiktos prieštaringos išvados, nepateikta jokių įrodymų, patvirtinančių, kokiomis aplinkybėmis buvo padaryti transporto priemonių „Opel Astra“ ir „Toyota Carina“ sugadinimai, ir netgi nenurodyta, kokio dydžio žala dėl 2014 m. gruodžio 16 d. įvykio buvo padaryta transporto priemonei „Opel Astra“. Atsižvelgdama į tai, pareiškėjos atstovė teigė, kad Ekspertinėje pažymoje „buvo pateikti tik eksperto pamąstymai, o ne konkretūs faktai“.

Pareiškėjos atstovė nurodė, kad draudimo sutartimi viena šalis (draudikas) už draudimo sutartyje nustatytą draudimo įmoką įsipareigoja sumokėti kitai šaliai (draudėjui) arba trečiajam asmeniui, kurio naudai sudaryta sutartis, įstatyme arba draudimo sutartyje nustatytą draudimo išmoką, apskaičiuotą įstatyme arba draudimo sutartyje nustatyta tvarka, jeigu įvyksta įstatyme arba draudimo sutartyje nustatytas draudžiamasis įvykis (Lietuvos Respublikos civilinio kodekso (toliau – Civilinis kodeksas) 6.987 straipsnis). Lietuvos Respublikos draudimo įstatymo (toliau – Draudimo įstatymas) 2 straipsnio 33 dalis nustato, kad draudžiamasis įvykis – tai draudimo sutartyje nurodytas atsitikimas, kuriam įvykus draudikas privalo mokėti draudimo išmoką. Pareiškėjos atstovės teigimu, atsižvelgiant į tai, kad transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutartimi buvo apdrausta transporto priemonės „Toyota Carina“ valdytojų civilinė atsakomybė ir buvo išduotas transporto priemonės „Toyota Carina“

valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutarties sudarymą patvirtinantis draudimo liudijimas, draudikui kyla pareiga išmokėti pareiškėjai draudimo išmoką, atlyginančią transporto priemonei „Opel Astra“ dėl 2014 m. gruodžio 16 d. įvykio padarytą žalą.

Pareiškėjos atstovė taip pat nurodė, kad draudikas nepateikė jokių įrodymų, patvirtinančių, kad 2014 m. gruodžio 16 d. įvykis neįvyko ir kad transporto priemonė „Opel Astra“ buvo sugadinta ne šio eismo įvykio metu. Be to, pareiškėjos atstovės teigimu, draudikas nepateikė jokių įrodymų, pagrindžiančių, kad pareiškėja draudikui pateikė neteisingą, melagingą ir tikrovės neatitinkančią informaciją apie 2014 m. gruodžio 16 d. eismo įvykio aplinkybes. Pareiškėjos atstovė nurodė, kad Ekspertinė pažyma buvo sudaryta, remiantis ne iš karto po 2014 m. gruodžio 16 d. eismo įvykio darytomis transporto priemonių „Opel Astra“ ir „Toyota Carina“ nuotraukomis. Pareiškėjos atstovė taip pat teigė, kad nors draudikas nurodė, kad 2014 m. gruodžio 16 d. eismo įvykis buvo inscenizuotas (dirbtinai sukurtas), tačiau transporto priemonių „Opel Astra“ ir „Toyota Carina“ savininkai nebuvo pažįstami. Pareiškėjos atstovė pabrėžė, kad draudikas neturėjo jokio pagrindo teigti, kad nepažįstami asmenys galėjo inscenizuoti eismo įvykį.

Pareiškėjos atstovė nurodė, kad, remiantis Lietuvos Aukščiausiojo Teismo praktika, jei draudėjas teigia, kad įvyko draudžiamasis įvykis, o draudikas su tokiu faktu nesutinka, tai pagal Draudimo įstatymo 98 straipsnio 7 dalį draudikas privalo įrodyti aplinkybes, atleidžiančias jį nuo draudimo išmokos mokėjimo arba suteikiančias teisę sumažinti draudimo išmoką. Pareiškėjos atstovė teigė, kad nagrinėjamu atveju draudikas įrodymais nepagrindė, jog neįvyko draudžiamasis įvykis, dėl kurio draudikui kyla pareiga išmokėti draudimo išmoką, atlyginančią transporto priemonei „Opel Astra“ padarytą žalą. Pareiškėjos atstovės teigimu, atsižvelgiant į kreipimesi dėl ginčo nagrinėjimo nurodytas aplinkybes, teisinį reglamentavimą ir teismų praktiką, darytina išvada, kad 2014 m. gruodžio 16 d. eismo įvykis turi būti pripažintas draudžiamuoju.

Pareiškėjos atstovė nurodė, kad turto vertintojo E. L. sudarytoje Transporto priemonės vertinimo išvadoje nurodyta, kad transporto priemonės „Opel Astra“ remonto išlaidos (su PVM) sudaro 7 999, 62 Eur. Atsižvelgdama į tai, pareiškėjos atstovė teigė, kad pareiškėja reikalauja, jog draudikas išmokėtų 7 999,62 Eur draudimo išmoką, atlyginančią transporto priemonei „Opel Astra“ dėl 2014 m. gruodžio 16 d. eismo įvykio padarytą žalą.

Draudikas paaiškinimuose dėl pareiškėjos atstovės nurodytų aplinkybių ir pateikto reikalavimo pagrįstumo pabrėžė, kad, gavęs pareiškėjos prašymą išmokėti draudimo išmoką, atlyginančią transporto priemonei „Opel Astra“ dėl 2014 m. gruodžio 16 d. eismo įvykio padarytą žalą, atliko išsamų įvykio aplinkybių tyrimą ir kreipėsi į ikiteisminio tyrimo instituciją dėl ikiteisminio tyrimo pradėjimo. Draudikas nurodė, kad jam įtarimų, kad 2014 m. gruodžio 16 d. eismo įvykis inscenizuotas, kilo, kai, siekiant sulygtinti automobilių sugadinimus, buvo bandoma surasti ir apžiūrėti automobilį „Toyota Carina“. Minėto automobilio savininkas Z. B. telefonu nurodė, kad transporto priemone „Toyota Carina“ nedisponuoja, šios transporto priemonės buvimo vietos ir valdytojo negali nurodyti. Draudikas pabrėžė, kad su 2014 m. gruodžio 16 d. eismo įvykio metu transporto priemonę „Toyota Carina“ valdžiusiu A. M. telefonu susisiekti nepavyko.

Draudikas pabrėžė, kad 2014 m. vasario 4 d. gavo anoniminį laišką, kuriame nurodomi asmenys, inscenizuojantys eismo įvykius ir apgaulės būdu siekiantys gauti draudimo išmokas. Draudikui pateiktame eismo įvykius inscenizuojančių asmenų sąrašė buvo nurodytas transporto priemonės „Toyota Carina“ valdytojas A. M. Faktą, kad šiame laiške esanti informacija gali būti patikima, patvirtino tai, kad dėl minėtame sąrašė išvardytų asmenų (T. B., P. M., D. D., M. G. ir B. N.) veiksmų buvo arba yra atliekami ikiteisminiai tyrimai pagal Lietuvos Respublikos baudžiamojo kodekso (toliau – Baudžiamasis kodeksas) 182 straipsnį (sukčiavimas). Draudikas teigė, kad iš žiniasklaidoje esančios informacijos galima manyti, kad pareiškėjos vyras J. J. taip pat yra susijęs su draudikui pateiktame sąrašė nurodytais asmenimis. Remdamasis nurodytomis aplinkybėmis, draudikas pabrėžė, kad 2015 m. vasario 10 d. kreipėsi į Vilniaus apygardos prokuratūros Vilniaus apylinkės prokuratūrą, prašydamas pradėti ikiteisminį tyrimą pagal Baudžiamojo kodekso 182 straipsnį. 2015 m. kovo 3 d. Vilniaus apskrities Vyriausiojo policijos

komisariato Vilniaus rajono policijos komisariato Kriminalinės policijos 1-ojo skyriaus vyresniojo tyrėjo 2015 m. kovo 3 d. Nutarimu Nr. 57-AT-00167-1 buvo atsisakyta pradėti ikiteisminį tyrimą. Draudikas teigė neturįs objektyvių galimybių surinkti pareiškėjos deklaruoto eismo įvykio metu transporto priemonę „Toyota Carina“ valdžiusio A. M. paaiškinimų, todėl 2015 m. kovo 3 d. Nutarimo Nr. 57-AT-00167-1, kuriuo atsisakoma pradėti ikiteisminį tyrimą, neskundė.

Draudikas Lietuvos bankui pateiktuose paaiškinimuose apie pareiškėjos deklaruoto eismo įvykio faktines aplinkybes nurodė, kad pareiškėja 2015 m. balandžio 13 d. užpildė pranešimo apie 2014 m. gruodžio 16 d. eismo įvykį protokolą. Draudikas, remdamasis pranešimo apie eismo įvykį protokole nurodytais duomenimis, nustatė, kad pareiškėja deklaruotame eismo įvykyje nedalyvavo. Draudikas pabrėžė, kad nors pareiškėja draudikui pateiktuose paaiškinimuose nurodė naudojusi transporto priemonę „Opel Astra“ apie porą metų, tačiau ji šį automobilį įsigijo tik 2014 m. liepos 16 d., t. y. likus 5 mėnesiams iki deklaruoto eismo įvykio.

Draudikas nurodė, kad pareiškėja draudikui pateiktuose paaiškinimuose teigė, jog „susidūrė su minivenu, tačiau susidūrimas įvyko su transporto priemone „Toyota Carina“, sedanu“. Pareiškėja taip pat draudikui nurodė, kad po 2014 m. gruodžio 16 d. eismo įvykio susidūrusios transporto priemonės „Opel Astra“ ir „Toyota Carina“ liko stovėti taip pat, kaip pavaizduota 2014 m. gruodžio 16 d. eismo įvykio deklaracijoje, nors ant automobilio „Opel Astra“ šono yra matomi šioms aplinkybėms prieštaraujantys ilgi vingiuoti slydimo pėdsakai, padaryti transporto priemonei judant mažu greičiu. Draudikas nurodė, kad eksperto atlikto tyrimo metu nustatyta, kad jei abu automobiliai kontaktavo priekinėmis transporto priemonių dalimis ir po susidūrimo liko stovėti tokioje padėtyje, kaip užfiksuota 2014 m. gruodžio 16 d. eismo įvykio deklaracijoje, nurodyti pėdsakai objektyviai negalėjo atsirasti deklaruoto eismo įvykio metu.

Draudikas Lietuvos bankui taip pat pabrėžė, kad pareiškėja negalėjo nubraižyti transporto priemonių „Opel Astra“ ir „Toyota Carina“ susidūrimo schemas ir automobilių padėčių po jų susidūrimo. Pareiškėja draudikui nurodė, kad transporto priemonių „Opel Astra“ ir „Toyota Carina“ susidūrimo schemą nubraižė jos vyras, nors paaiškinimuose apie 2014 m. gruodžio 16 d. eismo įvykio aplinkybes pareiškėja teigė, kad deklaruotame eismo įvykyje jos vyras nedalyvavo.

Draudikas Lietuvos bankui nurodė, kad Ekspertinės pažymos duomenys vienareikšmiškai patvirtino, kad transporto priemonių „Opel Astra“ ir „Toyota Carina“ sugadinimai buvo padaryti ne šių transporto priemonių valdytojo deklaruoto eismo įvykio aplinkybėmis. Draudikas nurodė, kad ekspertas, atlikdamas transporto priemonių „Opel Astra“ ir „Toyota Carina“ sugadinimų techninio pobūdžio vertinimą, vadovavosi 2014 m. gruodžio 22 d. atliktos transporto priemonės „Opel Astra“ techninės apžiūros metu ir 2015 m. sausio 12 d. atliktos papildomos automobilio apžiūros metu darytomis nuotraukomis. Draudikas nurodė, kad draudikui automobilio „Toyota Carina“ sugadinimų nuotraukas pateikė Vilniaus rajono policijos komisariato tyrėjas.

Draudikas nurodė, kad ekspertinis tyrimas buvo atliktas, naudojantis mokslškai pagrįstomis ir aprobuotomis metodikomis. Remdamasis Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2009 m. vasario 9 d. nutartimi, priimtoje civilinėje byloje Nr. 3K-3-32/2009, draudikas nurodė, kad teismų praktikoje draudiko parengta ekspertinė pažyma pripažįstama rašytiniu įrodymu, patvirtinančiu atsisakymo mokėti draudimo išmoką teisingumą. Draudikas pabrėžė, kad pareiškėjos atstovės, neturinčios trasologijos eksperto kvalifikacijos, pateikta nuomonė negali paneigti Ekspertinės pažymos duomenų teisingumo. Draudikas taip pat nurodė, kad Ekspertinėje pažymoje pateikta išvada, kad transporto priemonių „Opel Astra“ ir „Toyota Carina“ sugadinimai buvo padaryti ne šių automobilių vairuotojų nurodytomis aplinkybėmis, yra kategoriška ir vienareikšmiška. Remdamasis nurodytomis aplinkybėmis, draudikas konstatavo, kad neturi pagrindo keisti priimto sprendimo dėl atsisakymo mokėti draudimo išmoką, atlyginančią transporto priemonės „Opel Astra“ sugadinimų atkūrimo išlaidas.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių, patvirtintų Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23, 45 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi,

ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Vartotojas ir finansų rinkos dalyvis privalo įrodyti tas aplinkybes, kuriomis remiasi kaip savo reikalavimų arba atsikirtimų pagrindu, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą, kurio pagrindu priimamas sprendimas.

Atsižvelgiant į ginčo šalių paaiškinimus ir pateiktus įrodymus, darytina išvada, kad šalių ginčas kyla dėl draudiko atsisakymo mokėti draudimo išmoką, atlyginančią pareiškėjai dėl 2014 m. gruodžio 16 d. eismo įvykio padarytą žalą, pagrįstumo.

Vertinant ginčo šalių nurodytas aplinkybes, kuriomis jos remiasi kaip savo reikalavimų ir atsikirtimų pagrindu, pažymėtina, kad pareiškėjos atstovė iš esmės teigia, jog, atsižvelgiant į tai, kad transporto priemonės „Toyota Carina“ valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutartimi nukentėjusiems tretiesiems asmenims buvo suteikta draudimo apsauga, draudikas privalo, įvykus 2014 m. gruodžio 16 d. eismo įvykiui, pareiškėjai išmokėti TPVCPDĮ nustatytą draudimo išmoką, apskaičiuotą šiame įstatyme nustatyta tvarka. Pareiškėjos atstovė taip pat ginčija Ekspertinės pažymos duomenų pagrįstumą, nurodydama, kad šie duomenys yra priešaringi, nepateikta įrodymų, kokiomis aplinkybėmis buvo padaryti transporto priemonių „Opel Astra“ ir „Toyota Carina“ sugadinimai, ir nenurodytas dėl 2014 m. gruodžio 16 d. eismo įvykio automobiliui „Opel Astra“ padarytos žalos dydis. Draudikas remiasi tuo, kad Ekspertinė pažyma ir kiti 2014 m. gruodžio 16 d. eismo įvykio administravimo metu surinkti įrodymai pagrindžia, jog neįvyko draudžiamasis įvykis, dėl kurio pagal transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutartį turi būti mokama draudimo išmoka.

Atsižvelgiant į ginčo šalių nurodytas aplinkybes, pažymėtina, kad TPVCPDĮ 3 straipsnio 1 dalis nustato, kad išmoka šio įstatymo nustatyta tvarka mokama dėl nukentėjusiems tretiesiems asmenims padarytos žalos, kai už žalą atsakingiems asmenims valdant ar naudojant transporto priemonę atsiranda civilinė atsakomybė. To paties įstatymo 19 straipsnio 6 dalis nustato, kad draudikas moka tik įrodymais pagrįstos per eismo įvykį padarytos žalos dydžio išmoką, neviršijančią šio įstatymo 11 straipsnyje nustatytą draudimo sumų, ir turi teisę atmesti nepagrįstus reikalavimus dėl žalos, padarytos per eismo įvykį, atlyginimo.

Civilinės atsakomybės atsiradimo sąlygas, pagrindus ir bendruosius žalos atlyginimo principus nustato Civilinis kodeksas. Civilinei atsakomybei taikyti būtina nustatyti šias sąlygas: neteisėtus veiksmus (Civilinio kodekso 6.246 straipsnis), žalą (Civilinio kodekso 6.249 straipsnis), priežastinį ryšį tarp asmens neteisėtų veiksmų ir atsiradusios žalos (Civilinio kodekso 6.247 straipsnis) ir kaltę (Civilinio kodekso 6.248 straipsnis).

Atsižvelgiant į nurodytą teisinį reglamentavimą ir vertinant pareiškėjos atstovės nurodytas aplinkybes, kad draudikas, sudarydamas transporto priemonės „Toyota Carina“ valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutartį, įsipareigojo nukentėjusiam trečiajam asmeniui mokėti draudimo išmoką dėl eismo įvykyje padarytos žalos, pažymėtina, kad draudiko prievolė mokėti draudimo išmoką kyla ne dėl bet kurio įvykio, o tik dėl tokio, dėl kurio atsiranda transporto priemonės valdytojo civilinė atsakomybė (TPVCPDĮ 2 straipsnio 3 dalis, 3 straipsnio 1 dalis, 16 straipsnio 1 dalis). Todėl draudikui pareiga mokėti draudimo išmoką, atlyginančią automobiliui „Opel Astra“ dėl 2014 m. gruodžio 16 d. eismo įvykio padarytą žalą, kiltų, jei ši žala atsirado kaip deklaruoto 2014 m. gruodžio 16 d. eismo įvykio padarinys, taip pat būtų nustatytos kitos sąlygos transporto priemonės valdytojo civilinei atsakomybei kilti ir kai tokios aplinkybės yra pagrįstos įrodymais.

Remiantis Draudimo įstatymo 98 straipsnio 3 dalies 1 punktu, pažymėtina, kad draudikas neturi teisės išmokėti draudimo išmokos, neįsitikinęs draudžiamojo įvykio buvimu. Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2004 m. birželio 23 d. nutarimu Nr. 795 patvirtintų Eismo įvykio metu padarytos žalos nustatymo ir išmokos mokėjimo taisyklių (toliau – Taisyklės) 17 punkte draudžiamojo įvykio fakto egzistavimas taip pat įvardijamas kaip viena iš būtinų sąlygų, įgyvendinant nukentėjusio trečiojo asmens reikalavimo teisę į draudimo išmokos mokėjimą. Pagal Taisyklių 38 punktą, draudikas priima sprendimą dėl draudimo išmokos mokėjimo, atsižvelgdamas į dokumentus ir informaciją, įrodančius draudžiamojo įvykio faktą. Taisyklių 47

punkte nustatyta, kad draudimo išmoka mokama, kai nustatomas atsakingas dėl žalos padarymo asmuo (nesant TPVCAPDI nurodytų išimčių), draudžiamąjį įvykio faktas, aplinkybės ir žalos dydis. Remiantis nurodytomis teisės aktų nuostatomis, darytina išvada, kad draudiko prievolės išmokėti draudimo išmoką pagal teisinį reglamentavimą ir draudimo sutartį atsiradimas siejamas *sudraudžiamąjį įvykio fakto nustatymu*.

Siekdamas pagrįsti teiginius, kad nėra draudžiamąjį įvykio sudėties, draudikas vadovaujasi Ekspertine pažyma. Joje nurodoma, kad transporto priemonės „Opel Astra“ apžiūros metu buvo nustatytos dvi skirtingos šios transporto priemonės sugadinimų zonos. Viena iš jų – priekinės dalies dešiniojoje pusėje, kita – dešiniojo šono vidurinėje dalyje. Priekinėje dalyje sulaužyta automobilio buferio dešinioji pusė ir „dešinysis kampas išplėstas iš tvirtinimo vietos. Buferyje yra du pusapvaliai įmušimai, išsidėstę vienas virš kito. Čia taip pat sudaužytas priekinis žibintas, vertikalčiai įkirstos radiatoriaus grotelės“. Ekspertinėje pažymoje pabrėžiama, kad visiškai kitokio pobūdžio sugadinimų zona yra dešiniame automobilio šone. Šioje vietoje, priekinio automobilio sparno galinėje dalyje ant abiejų durelių ir galinio sparno priekinėje dalyje yra vingiuotos formos besikeičiančio pločio paviršinių įbrėžimų zona. „Ant priekinio dešiniojo automobilio rato yra intensyvaus trynimosi į pašalinį kūną besisukant pėdsakai su prikibusiomis juodos spalvos detalėmis“.

Ekspertinėje pažymoje teigiama, kad iš ekspertui pateiktų transporto priemonės „Toyota Carina“ nuotraukų matyti, kad didžiausių sugadinimų zona yra automobilio priekinėje dalyje, daugiau dešinėje pusėje. Šioje vietoje iš priekio atgal deformuotas variklio gaubto priekinis dešinysis kampas. Deformuotas ir iš tvirtinimo vietų abiejuose šonuose įlūžęs priekinis buferis. Bendras sugadinimų pobūdis patvirtina, kad didžiausi sugadinimai buvo padaryti automobilio priekine dešine puse atsitrenkiant į riboto apie 40 cm pločio kietą kūną.

Ekspertas, įvertinęs transporto priemonių „Opel Astra“ ir „Toyota Carina“ sugadinimų pobūdį, atlikto tyrimo pagrindu padarytoje išvadoje konstatavo, kad „šių automobilių sugadinimai buvo padaryti ne 2014 m. gruodžio 16 d. deklaruoto eismo įvykio metu, bet kitomis aplinkybėmis“. Ekspertinėje pažymoje taip pat nurodoma, kad „palyginus automobilio „Opel Astra“ dešiniojo šono ir automobilio „Toyota Carina“ priekinės dalies sugadinimus galima teigti, kad automobilio „Opel Astra“ dešiniojo šono sugadinimai buvo padaryti judant mažu greičiu ir slystamai kontaktuojant su jau anksčiau sugadintomis stovinčio automobilio „Toyota Carina“ priekio dalimis, prilaikant automobilio „Opel Astra“ vairą, pasuktą link automobilio „Toyota Carina.“

Atsižvelgiant į pareiškėjos atstovės teiginius, kad Ekspertinėje pažymoje yra pateikti prieštaringi, įrodymais nepagrįsti duomenys, leidžiantys suabejoti Ekspertinės pažymos duomenų patikimumu, pažymėtina, kad kasacinio teismo jurisprudencijoje išaiškinta, kad kritiškai vertinti eksperto išvadą ar jos dalį galima tada, kai ekspertizės turinys prieštaringas, išvados neišplaukia iš tyrimo eigos, išvada pateikta neatlikus tyrimo arba jis atliktas neišsamiai ir kitais panašiais atvejais, kai kyla pagrįstų abejonių dėl ekspertinio tyrimo eigos ir rezultatų (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2015 m. birželio 17 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-386-469/2015). Pažymėtina, kad eksperto išvada pripažįstama pakankamu įrodymu, jeigu jos duomenys neprieštarauja faktiniams duomenims, gautiems iš tos pačios rūšies ar skirtingų įrodinėjimo priemonių, ir jeigu eksperto išvados duomenys, įvertinus ginčo šalių pateiktą įrodymų visumą, leidžia daryti pagrįstą išvadą apie įrodinėjamų faktinių aplinkybių buvimą ar nebuvimą.

Vertinant Lietuvos bankui pateiktus ginčo šalių įrodymus, pažymėtina, kad nors pareiškėjos atstovė teigia, kad Ekspertinės pažymos turinys yra prieštaringas, tačiau nepateikia jokių ši savo teiginį pagrindžiančių faktinių duomenų. Svarbu pažymėti, kad Lietuvos bankui pateikti įrodymai patvirtina, jog Ekspertinės pažymos duomenys neprieštarauja kitiems žalos byloje esantiems įrodymams ir išplaukia iš tyrimo eigos, nes ekspertas vertino visas pareiškėjos draudikui teiktuose paaiškinimuose ir kituose įrodymuose (2014 m. gruodžio 16 d. eismo įvykio deklaracijoje, transporto priemonių „Opel Astra“ ir „Toyota Carina“ sugadinimų nuotraukose ir kt.) įtvirtintas eismo įvykio faktines aplinkybes. Atsižvelgiant į tai ir įvertinus aplinkybę, kad

Ekspertinės pažyma buvo parengta eismo įvykio aplinkybių tyrimo eksperto kvalifikaciją turinčio specialisto, pažymėtina, kad objektyviais įrodymais nepagrįsti pareiškėjos atstovės paaiškinimai apie Ekspertinės pažymos duomenų nepatikimumą negali paneigti eksperto išvadoje nurodytų duomenų teisingumo. Darytina išvada, kad pareiškėjos atstovė, siekdama nuginčyti Ekspertinės pažymos duomenis, Lietuvos bankui turėjo pateikti eismo įvykio aplinkybių tyrimo eksperto kvalifikaciją, apimančią ir eismo įvykio trasologijos žinias, turinčio asmens transporto priemonių „Opel Astra“ ir „Toyota Carina“ sugadinimų techninio pobūdžio vertinimą, kuris leistų suabejoti Ekspertinės pažymos įrodomąją galia ir patikimumu. Atsižvelgiant į tai, kad Lietuvos bankui nebuvo pateiktų Ekspertinės pažymos duomenis paneigiančių objektyvių įrodymų, darytina išvada, kad pareiškėjos deklaruoto eismo įvykio metu draudiko surinkti faktiniai duomenys nesudaro pagrindo abejoti eismo įvykio aplinkybių tyrimo eksperto padarytomis išvadomis.

Vertinant pareiškėjos atstovės teiginius, kad Ekspertinės pažymos duomenis paneigia ir aplinkybė, kad ekspertas nenustatė dėl pareiškėjos deklaruoto eismo įvykio transporto priemonei „Opel Astra“ padarytos žalos dydžio, pažymėtina, kad ekspertinio tyrimo tikslas buvo nustatyti, „ar transporto priemonių „Opel Astra“ ir „Toyota Carina“ sugadinimai tarpusavyje suderinami ir ar jie buvo padaryti tarpusavio susidūrimo metu nurodomomis aplinkybėmis“. Eismo įvykio aplinkybių tyrimo eksperto kvalifikaciją turintis asmuo, skirtingai nei turto vertintojas, į kurį pareiškėja kreipėsi dėl transporto priemonės vertinimo išvados sudarymo, vertina transporto priemonių sugadinimų tarpusavio ryšį su eismo įvykio dalyvių deklaruoto eismo įvykio aplinkybėmis. Kompetencija nustatyti po eismo įvykio sugadintos transporto priemonės vertę turto vertinimą reglamentuojančiuose teisės aktuose nustatyta turto vertintojo kvalifikaciją turinčiam asmeniui, o ne eismo įvykio aplinkybių ir automobilio sugadinimų priežastinio ryšio nustatymo kompetenciją turinčiam ekspertui. Atsižvelgiant į tai, darytina išvada, kad pareiškėjos atstovės teiginiai, kad Ekspertinėje pažymoje nebuvo nurodytas transporto priemonei „Opel Astra“ padarytos žalos dydis, negali nuginčyti eksperto atlikto tyrimo pagrindu parengtos išvados duomenų patikimumo.

Atsižvelgiant į tai, kad draudikas, vadovaudamasis Draudimo įstatymo 98 straipsnio 7 dalimi, Lietuvos bankui pateikė Ekspertinę pažymą, kurioje aiškiai pažymėta, kad transporto priemonių „Opel Astra“ ir „Toyota Carina“ sugadinimai buvo padaryti ne 2014 m. gruodžio 16 d. deklaruoto eismo įvykio metu, o kitomis aplinkybėmis, taip pat įvertinus aplinkybę, kad eksperto išvada nebuvo paneigta objektyviais įrodymais, darytina išvada, kad draudikas pagrindė nurodytas aplinkybes, kad žala dėl transporto priemonių „Opel Astra“ ir „Toyota Carina“ sugadinimo atsirado dar iki šių transporto priemonių valdytojų deklaruoto 2014 m. gruodžio 16 d. eismo įvykio. Kadangi Ekspertinės pažymos duomenys patvirtina, kad priežastinis ryšys tarp pareiškėjos nurodytos žalos ir deklaruoto 2014 m. gruodžio 16 d. eismo įvykio yra neįrodytas, pareiškėjos nurodytas eismo įvykis, remiantis TPVCPDĮ 2 straipsnio 3 dalies ir 3 straipsnio 1 dalies nuostatomis, negali būti pripažintas draudžiamuoju. Nesant nustatyto draudžiamąjo įvykio, neatsiranda draudiko prievolė išmokėti draudimo išmoką (Civilinio kodekso 6.987 straipsnis).

Apibendrinant Lietuvos banko nustatytas aplinkybes ir remiantis Lietuvos bankui pateiktų įrodymų visuma, darytina išvada, kad draudiko sprendimas nemokėti draudimo išmokos dėl transporto priemonės „Opel Astra“ sugadinimų yra pagrįstas, todėl pareiškėjos reikalavimas, kad jai būtų išmokėta 7 999,62 draudimo išmoką, atlyginanti dėl deklaruoto 2014 m. gruodžio 16 d. eismo įvykio transporto priemonei „Opel Astra“ padarytą žalą, yra atmestinas.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 1 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu bei šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjos V. J. reikalavimą.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui

neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl ginčo sprendimo kreiptis į teismą arba kitą ginčų nagrinėjimo instituciją įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu.

Direktorius

Vilius Šapoka